Dansul ursului
Ion D. Sârbu

Capitolul I

Capitolul II – Să facem cunoştinţă cu...

Pădurarul Cosma Simion, împreună cu soţia sa, Verona, locuiau la „castelul” Cosma, cum îi plăcea acestuia să îşi numească gospodăria, compusă dintr-o casă de pădurar şi un grajd, în care erau două vaci elveţiene, o capră şi un măgar bătrân şi dificil, dar înţelept. Aceştia aveau şi doi băieţi mari, Andrei şi Toma, dar Andrei a căzut prizonier în război, iar Toma era după gratii.

La îndemnul colonelului în retragere, Puiu Dincă, care avea nevoie de doi-trei copii care să îi călărească caii, aceştia au hotărât să ia în gazdă doi copii din cei aproximativ 100 al căror refugiu, o şcoală, a fost bombardată. Au luat în gazdă un băiat, pe nume Lucian Rogoz, şi o fată, Silvia Decuseară. Curând li s-a alăturat şi Roland Redont, fiul doamnei doctor Irene Redont, născută Romanescu, care l-a trimis la soţii Cosma deoarece casa ei uriaşă nu era sigură, putea fi bombardată sau tâlhărită oricând, iar ea nu mai putea merge seara acasă străzile devenind nesigure noaptea.

Cei trei copii au învăţat să călărească foarte bine, luau lecţii de la profesorii Eneea şi Lili Giurcă, citeau şi nu leneveau deloc. Munca şi joaca se confundau, nu erau bătuţi la cap să înveţe, ci erau inspiraţi de modelele din jurul lor: bătrânii Cosma, care lucrau toată ziua, doamna Irene, colonelul Dincă, familia profesorilor Giurcă. Măgarul Gary era mereu alături de copii, îi iubea şi îi considera mai deştepţi, mai presus decât pe adulţi.

Capitolul III – Scurta carieră teatrală a unui filosof

Copiii erau fericiţi: învăţau, călăreau, înnotau, se distrau, dar seara, înainte de culcare se gândeau cu mâhnire la părinţii lor. Erau vremuri tulburi, de război, dar la „castelul” Cosma viaţa decurgea liniştit, în pace. Lui Gary nu îi plăceau adulţii. El iubea copiii şi bătrânii: copiii, pentru că sunt curaţi şi buni, chiar şi când sunt neastâmpăraţi şi bătrânii, pentru că ştiu ce este viaţa şi cum va fi moartea. Gary împărţea grajdul cu un turc numit Cadîr. Garz a fost împrumutat Teatrului Naţional pentru premiera unei piese. Copiii au mers şi ei la spectacol şi au fost încântaţi de măgarul lor. În actul trei s-a întâmplat totuşi un incident: Gary, încântat de aplauzele publicului, nu mai voia să iasă din scenă. Publicul era în delir şi îi striga numele. S-a creeat totuşi o confuzie, o falsă alarmă de incendiu şi toată lumea a fugit din teatru. Astfel s-a încheiat cariera teatrală a lui Gary.

Capitolul IV – Poveşti neterminate. Pelicanul roz

Silvia spunea mereu fel de fel de poveşti care nu aveau niciodată sfârşit, născute nu doar din rodul imaginaţiei, din ce citea sau din ce auzea din jur, ci erau o formă de a comunica, dar şi de a umple un gol sufletesc.

Profesorul Eneea le-a arătat copiilor un mormânt roman găsit în parc, dar din lipsă de fonduri l-au reacoperit în speranţa ca mai târziu să existe fonduri pentru cercetarea lui.

Un vechi prieten al casei, care colinda ţara îmbrăcat în cerşetor de când i-au murit copiii şi soţia, sosi să le povestească noutăţile din ţară despre războiul început de Hitler. Acesta avea obiceiul de a împleti realitatea cu poveşti şi spunea că poveştile cele mai

adevărate nu au niciodată sfârşit, deoarece continuă să se întâmple. (povestea cu împăratul mogul – răsăritul soarelui), iar Silvia îşi însuşise acest stil de a povesti terminând cu un semn de întrebare. Baciul Simion le spunea, în schimb poveşti cu învăţăminte.

Copiii au văzut în parc un pelican roz. Acesta îşi părăsi stolul pregătindu-se să moară. Copiii au încercat să îl hrănească, dar acesta refuza. Peste trei zile şi-a luat zborul mergând probabil până la Dunăre ca să îşi dea drumul în adâncimile fluviului.

Capitolul V – Caii sunt în mare pericol

Înainte de vacanţa de vară copiii au fost examinaţi şi s-au descurcat bine. Erau nerăbdîtori să citească, să călărească, dar au primit o veste proastă de la colonelul Dincă: caii au fost pierduţi la pocher de către generalul Benone Popescu şi câştigaţi de un neamţ. Silviei, văzându-l pe Cadîr, îi veni ideea de a fura caii. Acesta avea prieteni care să îl ajute să îi fure, dar a apelat la un mare jucător de pocher, contrabandist turc, Osman cadiul şi a recuperat caii.

Capitolul VI – Frunzele se răsucesc, păsările nu mai cântă

Se întâmpla ceva ciudat: frunzele se mişcau, fără să bată vântul, iar ciripitul păsărilor nu se mai auzea., Copiii împreună cu baciul Simion au mers conduşi de Gary până în parc, unde simţea el că s-a întâmplat ceva. Acolo au găsit o grotă în care se afla un urs. Acesta era închis acolo şi disperat să iasă.

Capitolul VII – Totul în lume poate fi poveste

Capitolul VIII

Capitolul XIX

Capitolul X

Capitolul XI

Capitolul XII